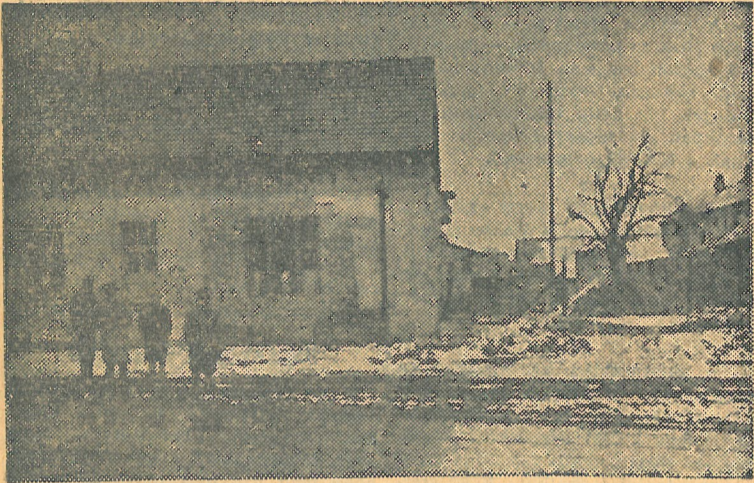
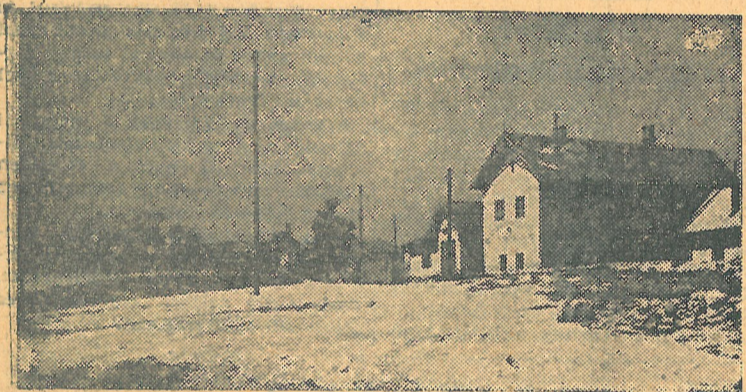

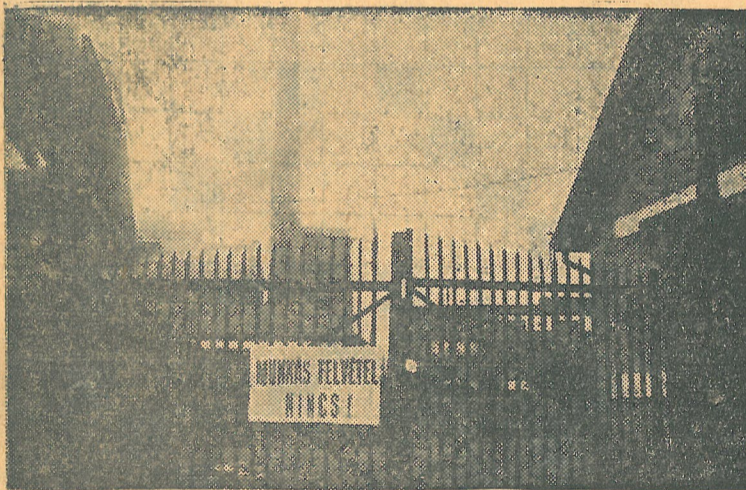
A SZENT ISTVÁN ÚT RÉGEN

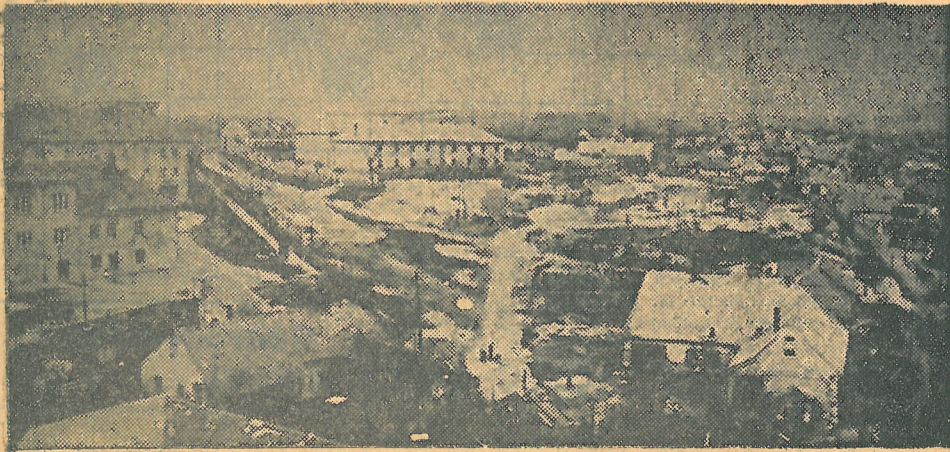
A FŐ TÉR RÉGEN — AZ ERZSÉBET SZÁLLÓVAL

A RÉGI „JÓ SZERENCSET KÖR”

A BÁNYAKAPU ÉS A JELLEMZŐ FELIRAT HÜSZ ÉVE

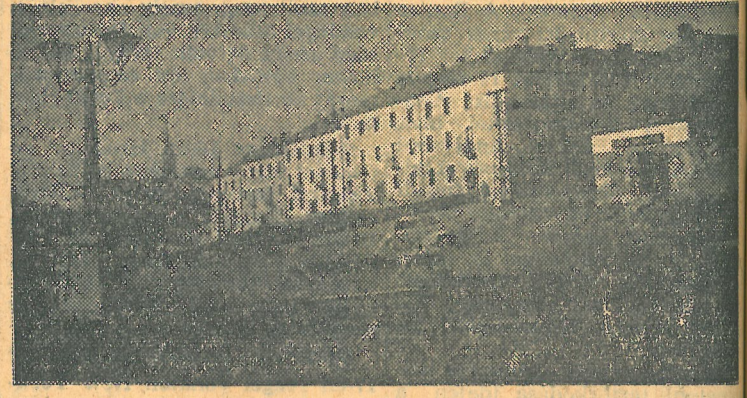
FELSŐMAJORI LÁTKÉP RÉGEN

A napokban nevetve jegyezte meg valaki: Várpalota olyan nagyot nőtt, hogy aki tíz-tizenöt éve járt ott utoljára, most idegenvezető nélkül mozdulni sem tudna. Első pillanatban mosolyog az ember e túlzást hallva, ám ha jobban belegondol, boldogan döbben rá, e pár szóban sokkal több az igazság, mint a tréfa.

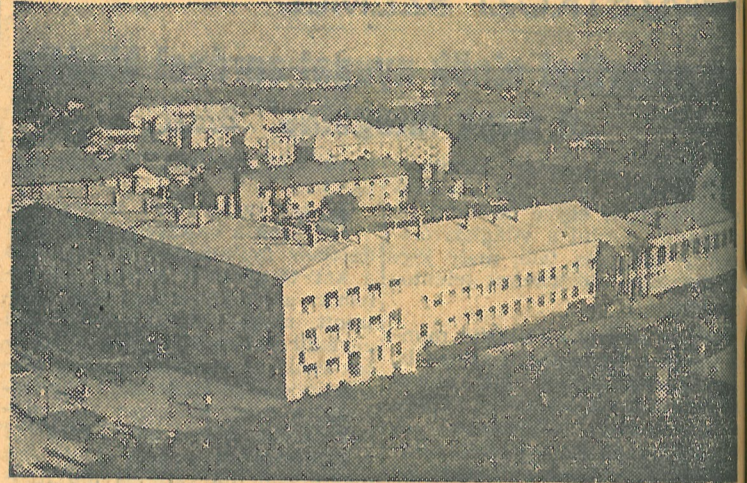
Bizonyára nagyon meglepődnének a város lakói, ha valaki az Erzsébet szállodát, a Korona vendéglőt, a zsinagógát, — a régi fő tér nevezetességeit — keresné, vagy esetleg a Felsőmajor félig földbesüllyedt házikói, a Szent István út földszintes épületei után érdeklődne. Hiábavaló lenne az idegen, vagy a ritka vendég fáradozása, úgy sem találná egyiket sem, mert nincsenek. Eltűntek. Átadták helyüket méltó utódainak: a vājártanuló intézetnek, az új iskolának, a rendelő intézetnek, a gyöngyörű művelődési háznak, a modern gyógyszertárnak, az összkomfortos lakások százait magukban rejtő emeletes házaknak, hadd nőjön, gyarapodjon és szépüljön az egykori kopott bányatelep. A megfiatalodott városhoz ragaszkodnak az öregek is, akik mint ifjak a másik, a régi Palota gidresgödörös szűk utcáit rótták, s napról-napra jobban megbarátkoznak vele új lakói. Az alig megkötött aszfalt, a piros fejecskéket szerényen félrehajtó verbéniák feledtetik a tegnapt: a törmeléket, a kopárságot.

Élettel telt meg, jókedvű felnőttekkel, csupamosoly gyermekekkel népesült be a város, akik nemcsak lakáshoz jutottak itt. Sokkal több történt ennél. Magukévá fogadták a várost, úgy amilyen, összes jótulajdonosságával, s a gyors növekedés okozta hibáival. Az emeletes házak határolta parkok padjain férfiak ülnek, könyvet, újságot olvasnak. Szőkehajú apróságok önfeláradtan játszanak, várat építenek homokból. Pongyolába öltözött asszonyok sütkéreznek az őszi napfényben, kezükben villámgyorsan ugrál a kötöttű, alatta habosan fodrozik a leheletfinom csipke. Közben meghittten beszélgetnek egymással. Tehetik, hisz otthon vannak, szeretik új lakóhelyüket.

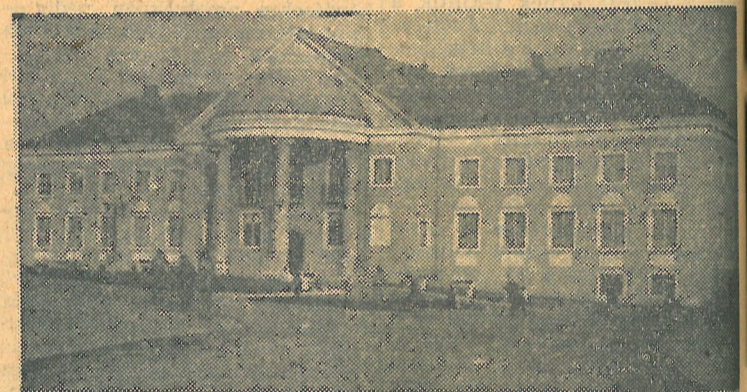
A város gazdagon, bőkezűen viszonzza a szeretetet, a ragaszkodást. Fejlődő, erősödő ipari üzemei, növekvő bányászati üzemek kenyeret adnak, gondtalan jelent, biztos jövőt nyújtanak öregnek, fiatalnak egyaránt.

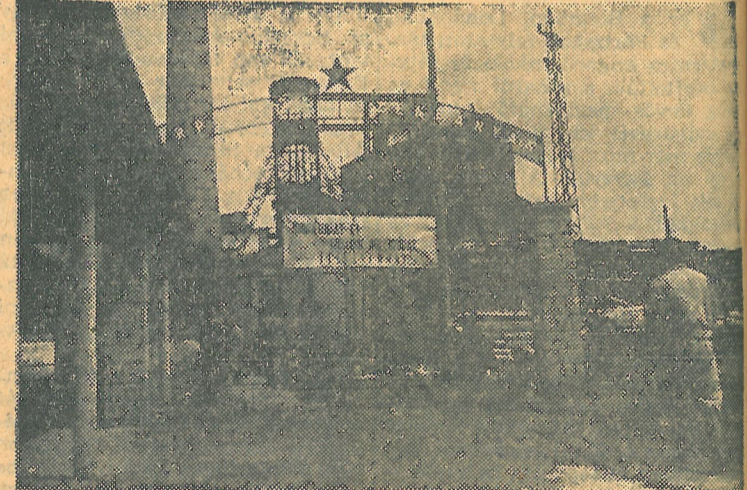
A SZENT ISTVÁN ÚT MA

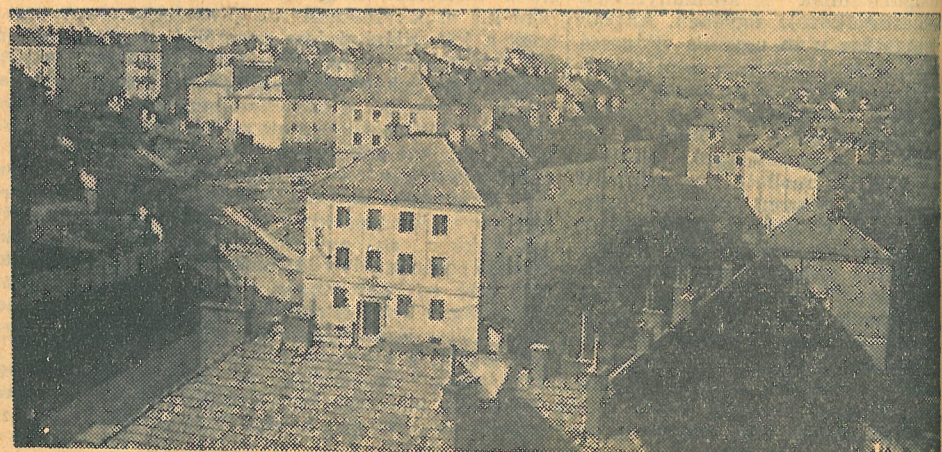
A FŐ TÉR MOST — A VÁJÁRTANULÓ INTÉZETTEL

A BÁNYÁSZ MŰVELŐDÉSI HÁZ MA

EZ A BÁNYAKAPU A FELIRATTAL A MÁRA JELLEMZŐ

FELSŐMAJOR A BÁNYÁSZLAKÁS-ÉPÍTKEZÉS UTÁN